

[Hans R. Knudsen.]

være mere end beskedne, når det drejer sig om beskatning af de virkelig store indtægter. Dette forhold vil jeg gerne lidt senere vende tilbage til. Principperne i det foreliggende forslag er de samme som i skattereforforlaget af maj 1954 og på et enkelt punkt endda bedre. I 1954 blev det foreslået, at den kommunale beskatning skulle begynde ved 3 000 kr. for forsørgere og ved 1 500 kr. for ikke-forsørgere. Nu foreslås bundgrænsen efter overgangsårets lidt lavere satser sat til henholdsvis 4 000 kr. og 2 500 kr. eller praktisk talt de samme bundgrænser, som gælder ved statsskatten. Alle indtægter over disse bundgrænser får ligesom i 1954-forlaget et fradrag svarende til bundgrænsens beløb, og den resterende del af indkomsterne bliver så beskattet med en ensartet procent, fastsat efter den enkelte kommunes skattebehov. Det er princippet om de faste skatteprocenter, som jeg tror vi alle gerne vil have ikke alene for kommuneskatten, men også for statsskatten; det system, hvorefter den enkelte skatteyder straks, når han kender sin skattepligtige indkomst og har trukket ikke alene det skattefri grundbeløb, men også hustru- og børnefradrag fra, uden vanskelighed kan regne skatten ud, fordi han kender den procent, skatten andrager af den resterende del af indkomsten. Det er et system, der medfører, at indkomststigninger ikke bliver beskattet med højere procent end den øvrige del af indkomsten over det skattefri grundbeløb.

I skatteudvalget nåede vi ikke igennem med de faste procenter for statsskatten. Det hang jo sammen med, at vi ikke, bl. a. på grund af uenigheden om skattefradragreglen, kunne blive enige om dækningen af det provenutab, der måtte opstå. Vi nåede heller ikke igennem med de faste procenter for kommuneskatten, fordi spørgsmålene var kædet sammen og vi her havde de samme vanskeligheder med hensyn til at skaffe dækning for de lettelser, ordningen måtte medføre. Nu har imidlertid de nye huslejelove med den forøgede ejendomsbeskatning givet os de nødvendige midler, der skal til for ved kommuneskatten at indrette et system, der ikke alene giver bedre og mere overskuelige beskatningsforhold, men som også giver os netop de midler, der er nødvendige for at skabe den

skattelettelse for de små og jævne indtægter, som ikke blot er påkrævet, men som det nye system i sig selv indebærer.

Den nye huslejelov eller rettere den med huslejeloven følgende lov om kommunal ejendomsbeskatning vil efter indenrigsministerens skøn give bykommunerne et nettobeløb, der for det kommende år er anslået til 68 mill. kr. og for de følgende år, når den fulde virkning indtræder, 133 mill. kr. årlig. Hvis disse 133 mill. kr. bliver anvendt til nedsættelse af de personlige kommuneskatter, kan vi ikke alene opfylde skattereforens bedste principper om fritagelse for skat af de helt små indkomster og om faste procenter, men vi kan samtidig, sådan som den højtærede indenrigsminister sagde ved fremsættelsen, give de største grupper af skatteydere en skattelettelse, der svarer nogenlunde til de husleje-forhøjelser, som de ekstraordinære ejendoms-skatter medfører.

Jeg håber meget på, at vi kan blive enige om gennemførelsen af disse ny beskatningsregler. Når de nye ejendomsskatter får fuld virkning, vil man i København kunne nedsætte kommuneskatten med 19 pct. og i købstæderne med gennemsnitligt 15 pct.; procenten i købstæderne vil dog kunne svinge noget fra den ene by til den anden. Det ville være helt urimeligt, hvis man blot bestemte, at nu skulle hver enkelt skatteyder have en skattenedsættelse med netop denne procent. Hvis man gjorde det, ville en skatteyder i København med f. eks. 100 000 kr. i skattepligtig indkomst, hvilket svarer til en samlet indkomst på ca. 180 000 kr., få en skattelettelse på 3 600 kr., medens en skatteyder med ca. 10 000 kr. i skattepligtig indkomst ikke engang ville få 200 kr. i skattelettelse; ja, i Århus ville han end ikke få 150 kr. i skattelettelse.

Mon vi ikke fra alle sider i alt fald kan give tilslutning til, at netop på den måde skal skattelettelsen ikke gives? Vi bør benytte lejligheden til at indføre de faste procenter og til at forhøje bundgrænsen for beskatningen. Hvis vi gør dette, imødekommer vi derved også en del af den misfor-nøjelse, der hos mange enlige ældre mennesker kom til orde over for de nye forsørgeregler, hvorefter de ikke mere kunne bevare deres skattemæssige forsørgerstilling; en del af disse mennesker fik en noget urimelig